

B. Gorenjko:

Sveti Juri.

„Kaj niste videli, otroci,
ko sveti Juri jezdil je mimó?
Oj, svitlo sabljo v roci
in čako kakor solnce je imel
in ves je v cvetje bil odel!

In kamor je pogledal,
je zrastel cvet;
in kamor se ozrl je,
je ptičica zapela!“
Tako je deci pravil ded.

„„Ne, nismo videli ga, dedek!
Zakaj pa povedali niste,
zakaj ga pokazali niste?
Kedaj je pa jezdil mimó?““

„J, včeraj, ob velikem dnevu,
ko vi ste še spančkali sladko,
je jezdil čez vas.
Pa vprašal me je, če ste pridni,
in rekel sem mu, da ne kaj...
In že je bil koncem vasi.“
To rekli so ded
in vivček so v usta vtaknili,
zaspancem se nasmehnil.

